

2011. december 1. – csütörtök

A jelenések könyve 19,6-7: Uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt!

Néha rácsodálkozom a mindenségre, amennyit képes vagyok belőle megsejteni. Olyan nagy, működése pedig olyan csodálatos, hogy nem tudok mást tenni, mint sok zsoltár és más igék példája szerint dicsőíteni a mindenható Istent, Aki azt teremtette, fenntartja és igazgatja. Máskor megdöbbenek, amikor valamilyen természeti csapás áldozatait látom, vagy az emberi gonoszság felszínre tör és áldozatokat követel, s bizony én is felteszem ilyenkor a kérdést, Isten ezt miért engedte meg, miért van szenvedés. Ha a magam életében kell nehézségekkel megküzdenem, a kérdések néha élesebbek is. Ez a jövőben felhangzó dicsőítés emlékeztet arra, hogy az ÚR uralkodik. Nincs távol tőlünk, nem hagyta magára pillanatig sem a mindenséget, sőt, úgy hiszem, hogy amit az apostol mond, hogy Krisztusban áll fenn a mindenség, ezt csak az örökkévalóságban leszek képes megérteni. Most is sejtem, hogy ennek alapján Isten nélkül nem működhet a világ, nem elég a gravitáció, a termodinamika törvénye, és minden más emberek által is megismert természeti szabály, ezek önmagukban még nem tartanak fenn a világot.

Nekem, egyszerű embernek ez az ige nem azt üzeni első sorban, hogy a fényévek milliőinak távolságában keringő rendszerek irányítása is Istenünkké, hanem a mennyei kórossal együtt azon örvendezem, hogy nincs magára hagyatva az ember, én magam sem, és senki más. Nincs távol Atyánk attól, ami naponta körülvesz, nem az történik, amit a gonosz tervez, hanem Isten uralkodik. Egyedül Ő fog uralkodni az örökkévalóságban is. Istenünk uralkodása örömmre és ujjongásra indítja az övéit, hiszen ismerjük önfeláldozó szeretetét, jóságát, irgalmát, melyekkel népét kormányozta és ma is vezeti. Adjon mennyei Atyánk igaz örömet minden gyermekének, a mai nehéz körülmények között is vígasságot, reményteli várakozást a dicső és biztos örök életre.

2011. december 2. – péntek

Márk evangéliuma 2,14: Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt.

Elképzelem a leírt történetet. Talán a filmek is így készülnek, a rendező, vagy a forgatókönyvíró elképzelem, miként történhetett egy esemény, aztán lejátsszák. Kell egy asztal, szék, pár ember. Jézus arra megy, sokan vannak körülötte, néhányan az utca két oldalán figyelik, amint elhaladnak, s talán összesűgnak, ki mit tud a Mesterről, mit hallott már. A vámszedő asztal irányában Jézus egy pillanatra megáll, s ennyit mond Lévinek, hogy *kövess engem*. Az feláll, s máris Jézus tanítványaként megy a Mester után. Lehet, hogy filmjelenetnek megteszi, nekem viszont sok kérdésem van még. Vajon fölöslegesek? Tudta Lévi, hogy ki Jézus, vagy csak látta, hogy sokan követik, ebből gondolta, hogy fontos ember lehet. Mi lett az aznap összeszedett pénzzel? Este még elment leadni? Vagy otthagya az asztalon? És a családja, vagy ha nem is volt, akkor a rokonok, szomszédok? Csak úgy eltűnt? Másoktól tudták meg a hozzátartozói, hogy az átutazó rabbi követőjeként távozott? A kérdések sorát lehet folytatni. A Szentírás nem írja le a részleteket. Úgy gondolom, az van leírva, amiből röviden megtudhatjuk azt, ami fontos. Lévi vámszedő volt, az ÚR Jézus szólította meg és hívta el tanítványnak, Ő kész volt engedelmeskedni Jézus hívásának. Hogy aznap még nem volt bevétele, vagy este leadta, esetleg valamelyik társától elküldte, az már nem fontos az evangélium írójának, s nem fontos nekünk sem. Lehet, hogy rögtön Jézus után indult, de lehet, hogy Jézus pár órát még a sokaságot tanította, s volt ideje szólani a családnak. Nem tudjuk, mert ezek a részletek nem segítik elő hitünket, ezért nincsenek benne az evangéliumban. Ott az van, ami hasznos azért, hogy tökéletes legyen Isten embere.

Ami a mai ember kíváncsiságát elégítené ki, ami alapján csak mellébeszélni és okoskodni lehetne, nincs benne a történetben. Nem az asztal, a ruha, a vám összege az, amiről szól az ige, hanem Jézusról van benne szó, aki hívja tanítványát követésére, és Léviről van szó, aki Jézus követője lett, egyike a tanítványoknak, későbbi apostol. Ebben pedig követnem kell Lévit, ha szólít Mesterem, készen legyek utána indulni.

2011. december 3. – szombat

Mózes ötödik könyve 15,10: Ne essék rosszul az, hogy adsz.

Nagyon gyakorlati módon lehet engedelmeskedni az igének, a kérdés csak az, hogy lehet-e a szívünket ilyen egyszerűen irányítani. Arra szólítja fel a ige Isten ószövetségi népét, hogy minden hetedik esztendőben engedjék el a tartozásokat, és amikor szegényeket látnak, szívesen kölcsönözzenek azoknak, minden háttérgondolat és minden számítás nélkül. Ha a hetedik esztendőben elengedték a tartozásokat, akkor az ötödik évben már nehezebben adott kölcsön a számító ember, a hatodikban pedig már tudta, hogy a kölcsön ajándék lesz, így nem volt nagy hajlandóság a segítségre némelyekben.

Nagyon sok mai példát mondhatunk a nem szívesen való adakozásról. Azért adakozunk, mert nem akarunk fősvénynek, szívtelennek látszani, nem akarunk másoktól lemaradni, de néha nincs a szívünk az adományban, nem a szeretet és a segíteni akarás indítja adakozásunkat. Ahogy a költő mondja: *Indul a kezem irgalomra is,/ De nem dobban a mozdulatban semmi, Csak pénz csillan: koldus kezébe tenni.* Összeszorul néha a szív, amikor valaki az egyháznak, a közösségnek hozza a megszabott összeget, panaszkodva, elégedetlenkedve, kedvtelenül. Vagy amikor a nyomorúságba került embernek hozzák az úgynevezett önkéntes adományt, és az a kérdés, hogy mennyit adott a szomszéd, mert kevesebbet nem adhat az illető, többet pedig nem akar adni. Néha mondom, hogy nem kötelező, ez önkéntes adomány, amennyire mód van, és amennyit a szíve indítja, de felháborodva válaszolnak egyesek, hogy ők nem fognak kilógni a sorból, hogy még megszólják őket.

Marad a kérdés, lehet-e szívemnek parancsolni, hogy úgy segítsek embertársamnak, hogy ne essék rosszul. Úgy gondolom, hogy nem ilyen parancsszerűen lehet lelki világunkat irányítani. Az ige viszont leleplezi azt, amikor keserűen, szívtelenül akarunk tenni valamit, segítség néven, és önvizsgálatra indít. Ki az, akin szívesen segítetek, akinek bármikor adok, nem a fölöslegről, nem számításból, nem mások dicséretéért, nem azért, hogy ne szóljanak meg? Az, akit szeretek. Aki hozzám tartozik, családtag, fontos számomra. Ilyen családtag, testvér, fontos hozzám tartozó kell legyen Isten minden gyermeke, s akkor könnyű lesz segíteni, adakozni, sőt örömmel tudunk majd egymásnak testvérei lenni a szükség idején, a bölcs király mondása szerint: *Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.*

2011. december 4. – vasárnap

Mózes első könyve 28,22: Bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.

Minden adakozás alapja ez: Istentől származik minden jó, Neki szolgálunk javaink egy részével, mégpedig önként és jó kedvvel. Jákob azt fogadja meg Istennek, hogy tizedet fog adni javaiból. Éjszaka álmot lát, ebből megérti, hogy Isten jelen van az életében, amire addig nem is gondolt. Most azonban, ezt felfedezve, nem akar többé Isten nélkül élni, hanem az Ő segítségével bízva, jelenlétének tudatában megy tovább. Hiszen azt ígérte az ÚR, hogy megáldja őt, vele megy, sőt, visszahozza majd ugyanezen az úton saját földjére. Megérti Jákob, hogy minden Isten áldása, ezért az, amit ő tizedként Istennek ígér, nem ajándék, nem nagy áldozat részéről, nem a saját nagylelkűségének bizonyítéka, hanem az Istentől kapott javak kis részének odaszánása Istennek. Isten kíséri el őt az úton az ismeretlenbe, későbbi életét ismerve az ÚR gondoskodik róla, sőt, megáldja munkáját és húsz év múlva gazdag emberként tér vissza

házába. Aki saját erejével, szorgalmával, bölcsességével szerez meg mindent az életben, nem könnyen engedi ki a javakat kezéből, hiszen sokat fáradozott azokért. Aki tudja, hogy hiába fáradoznak a unkások, mert ha az ÚR nem építi a házat nincs haladás, vagyis más szóval minden emberi erő és akarat kevés, Isten áldása nélkül, az másként tekint a földi jókra. De Jákob életében is megfigyelhetjük azt, ahogy változik az anyagiakhoz való hozzáállása annak függvényében, hogy mennyi is van. Amikor ez az ígéret elhangzik, nincs semmije, földönfutó, örvend annak, ha az életét megmenti. Ebben az állapotban mondja, hogy tizedet ad majd mindentől, amit Isten ad neki. Pár évvel később, amikor apósának juhait őrzi, és egyességet köt azzal, hogy a juhok bizonyos része az övé lesz, már ismét a furfangos, önző Jákob áll előttünk, aki ravaszsággal igyekszik saját javait gyarapítani, apósáét pedig nem. Úgy látszik, hogy már nem az Istentől várja csupán azt, amit Ő ad, hanem maga Jákob is nagy igyekezettel törekszik meggazdagodni. Mennyit adjak, szoktuk a kérdezni, ha adakozásra szólít fel nem csak valaki az emberek közül, hanem saját szívünk is. Tíz százalékot? Az talán sok? Vagy kevés? Az özvegyasszony két fillére néha több a többiek arányánál. Az ige alapján lehet, hogy nem is azt kellene kérdezni előbb, hogy mit, mennyit adjak Isten céljára, a közösség épülésére, a szegények megsegítésére, hanem azt kellene önmagunktól megkérdezni, hogy mennyit kaptunk Istentől. Az apostol ezt a kérdést így fogalmazza meg, s ha erre sikerül őszintén válaszolni, akkor az adakozás mikéntjére is könnyebb lesz megfelelő választ találni: mid van, amit nem kaptál?

2011. december 5. – hétfő

Példabeszédek könyve 23,17: Ne irigyelje szíved a vétkeket.

Régi mondás szerint az átlag keresztyén nem lop, nem paráználkodik, nem kívánja azt, ami a másé, de nagyon sajnálja, hogy ezeket nem teheti. Azt is mondhatjuk, hogy az ilyen keresztyének csak névlegesen tartoznak Krisztushoz, és sajnos, ma az átlagkeresztyén az, akinek valami kötődése van az egyházhoz, vallásos hagyományokhoz, de nincs élő kapcsolata az élő Krisztussal. Az átlagkeresztyén tehát igyekszik megőrizni a látszatot, a felszínen próbálja tisztának és szentnek láttatni életét, de szíve szerint sok bűnt elkövetne, ha nem félné attól, hogy Isten mégis látja őt. Néha úgy gondolom, hogy egyik-másik általam ismert hívő mennyire tiszta életű, de sajnos, több alkalommal hallottam már ilyen hívők beszámolóit bukásaikról, bűnös vágyaikról, hitben való botlásaikról. A legnagyobb bukásokat pedig saját életemben tapasztalom. Ha csak a mai ígére szorítkozom, már ennek kapcsán is elégtelenre vizsgázom. Bizony, időnként látom a vétkeket, és azt mondom magamban, hogy ők milyen szabadok, gátlások nélkül cselekedhetik azt, amit óhajtanak, míg nekem szigorú szabályaim vannak. Néha én is belerúgnék, ha nem is fizikai értelemben, azokba, akik annyi rosszindulattal vannak irántam. Utána igaz, hogy mindig elszégyellem magam, s Atyám bocsánatát kérem, mert jól tudom, mennyire ferde volt gondolataim alapja. Persze, hogy ismerem a zsoltárokból is, hogy mi lesz azoknak a vége, és mire hívott el engem Istenem, és mégis, öemberem időnként felülkerekedik, és bűnös irigységre visz engem.

Mennei Atyám, bocsánatodért könyörögve ismerem el, hogy van néha szívemben irigység, mert kívánom a vétkesek kincsét, amit vétkes úton szereztek, vagy elfelejtem, hogy törvényedben gyönyörködjek, és a vétkesek ál-szabadságát szemlélve azt gondolom, egy pillanatra, hogy ők szabadabbak, mint azok, akik a Lélek az igazi szabadságra hívott el. Kérlek, bocsáss meg, s emlékeztess a bölcs király tanítására, hogy ne irigyeljem azt, ami igazi mércével mérve nem is irigyelendő. Taníts meg engem Atyám az igazi értékrendet megtartani életem minden pillanatában.

2011. december 6. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 50,10: Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bizzon az ÚR nevében.

Erdély egyik sóbányájában voltunk, több mint száz méter mélyen, egy gyermekcsoporttal, amikor számunkra ismeretlen okokból kialudtak a fények, s koromsötét lett. Pillanatok alatt aprócska fények jelentek meg, mindenki a mobiltelefonnal próbált kicsit világítani, s a kis fény is elég volt ahhoz, hogy lássuk, nem csak a legkisebbek ijedtek meg, hanem bizony a felnőttek arcán is ott volt a feszültség. Ki kell jutni innen, mégpedig párszáz embernek, talán rövid idő alatt, hiszen áram nélkül a levegőszivattyúk sem működnek, mindezt egy keskeny lépcsőn, úgy, hogy egymást se tapossuk le. Nem kis megkönnyebbülés volt, amikor három-négy perc után visszajött az áram, újra világosság volt mindenütt. Korunkban egyre jobban látjuk beteljesedni Megváltónk beszédét, a szeretet meghidegül, a hit nem található, egyre sötétebb van lelki-szellemi téren. Lehet, hogy vannak, akinek jó a sötétség, akik a bűn korszakában érzik jól magukat, de Isten gyermekei, akik ismerik Krisztust, a világ világosságát, nem szeretik a sötétséget. Amikor iskolákban, munkahelyeken, intézményekben, tévében és újságban, művészetben és irodalomban, vagy bármi más helyen nincs többé helye Istennek, a hitnek, az igei vezetésnek, akik sötétség van. Ebben a sötétségben nem tudunk tájékozódni, nem látjuk a helyes utat, ki vagyunk szolgáltatva, nem akarunk ebben a környezetben maradni. Vágyunk a fényre, az ÚR jelenlétére. Az ige arra tanít, hogy ne nyugodjunk bele abba, amit nem tudunk esetleg megváltoztatni, ne fogadjuk el a sötétséget, főleg ne a szívünkbe. Nem tudjuk környezetünket teljesen megváltoztatni, de aprócska fények, kis csillagok lehetünk a sötétben is, olyan kis fények, melyek arra elegendők, hogy mások is megtalálják a kijáratot a sötétből a világosságra. Ilyen apró fények pedig úgy lehetünk, ha bízunk az Úrban, még akkor is, amikor körülöttünk nem ragyog a fény. Bízál én lelkem az Úrban, mondjuk a zoltárossal, akkor is, amikor minden borús, kilátástalan, amikor a sötétség eluralkodik körülöttünk. Ezzel mutatták meg hitüket Isten emberei, hogy hittek akkor is, amikor nem volt már emberileg szólva hitüknek alapja, hiszen a hit a nem látott dolgokról való meggyőződés is. Az ünnep felé közeledve tudjuk, ma is igaz az ígéret, megtapasztalható mindazoknak, akik karácsonykor nem a Mikulással találkoznak, hanem az élő Krisztus születését ünneplik, s Őt akarják életük legnagyobb ajándékaként befogadni: a nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. Jézus, ragyogj, tölts be szent, égi fénnel éltünk.

2011. december 7. – szerda

Zoltárok könyve 25,16: Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok.

Van olyan magányos ember, aki szereti, hogy egyedül legyen, elzárkózzon, nem szívesen közeledik senkihez, akkor érzi jól magát, ha csendben, nyugodtan teheti dolgait. Ismerek valakit, aki falun lakik, de elég nagy nyugdíja van, soha nem volt megnősülve, nem tart állatokat, még macskája sincs, és egyedül szeret lenni. Amikor igénye van társaságra, kijön a faluba, de ez ritkán történik. A magány önmagában még nem szenvedés, amikor az nem ránk kényszerített, hanem önként vállalt életforma.

Legtöbb ember a nyomorúságban megismeri, kik az igazi barátai, kik vannak mellette. Jól tudja azt minden beteg, minden szenvedő, nyomorult, hogy Isten segíthet rajta igazán, aztán, ha az ÚR akarja, az emberek közül is némelyek segíthetnek. Jó meghallgatni az orvos utasításait, jó elfogadni, ha valaki őszintén tud támogatni minket. De sokan nem tudnak ilyen értelemben segíteni, mégis, nagyon fontos, hogy nyomorúságunkban mellettünk legyenek, érezzük, hogy nem maradtunk egymagunk a nehézség idején.

Amikor viszont ez a kettő egyszerre igaz valaki életében, ott nagyobb lesz a szenvedés. Ha a nyomorult ember magára marad, ha elfordulnak tőle a vélt barátai, vagy ő fordult el mindenkitől korábban, s így nincs senki, akinek kiönthetné szívét, elsírhatná panaszát, akkor nyomorúsága igen nagy. Ezt elgondolni nehéz, csak az, aki volt már ilyen helyzetben, az tudja, milyen mélyről, mekkora

fájdalomból fakad ilyenkor a kiáltás, a könyörgés, hogy Isten forduljon a szenvedőhöz. Dávid is volt olyan helyzetben, amikor szinte mindenki elfordult tőle, s ő ekkor is Istenhez kiált. Tudja, Isten meghallja kiáltását, még a legnagyobb mélységből is. Istenem, néha magányosnak érzem magam, saját hibámból. Amikor még nyomorúság is próbálja hitemet, nehéz szívvel, de őszintén kiáltok Hozzád. Hadd tapasztaljam meg, hogy amikor egyedül vagyok, s lelkem roskadozva cipelem, csöndesen, néha váratlanul, átölel a Te kegyelmed.

2011. december 8. – csütörtök

Pál levele a galatákhoz 6,9: A jó cselekvésben pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.

Isten gyermekei nem a jutalomért tesznek jót, hanem Isten jóságának megannyi áldását elfogadva, hálájukat így fejezik ki, hogy Isten dicsőségére igyekeznek jót tenni embertársaikkal. Azt viszont nem tagadhatjuk, hogy amikor jót teszünk, emberek vagyunk, akiknek jólesik, ha megköszönik tetteinket. Abban is emberek vagyunk, hogy meglankadunk, belefáradunk a jó cselekvésbe, ha annak nincs semmilyen következménye látható módon. Szóba sem jön most itt az, hogy jó tetteinkkel valamit is kiérdemelni szeretnénk, nem Isten áldását vásárolnánk meg, hanem az igazi jó cselekvéséről van szó. Azt sem tagadjuk, hogy ismerjük a Biblia ígéreteit, tudjuk, hogy amit vet az ember, azt is fogja aratni. Emberekként az is eszünkbe jut, hogy noha önzetlenül segítünk a bajba jutottakon, Krisztus Nevében adunk akár egy pohár vizet is, de egyszer majd elhangzik, hogy jól vagyon jó és hű szolgám, többre bízlak ezután. Néha viszont ez olyan távolinak tűnik, néha szélmalomharc a jó cselekvése, ami megkeseríthet minket, vagy legalább elerőtlenít, ha hosszabb időn keresztül elmarad minden visszajelzés, vagy bátorítás, a jó cselekvésre kifogy az erőnk és a kedvünk, kell az utántöltés, kell a jó szó.

Pál apostol arról ír itt, hogy az aratás a maga idejében, vagyis az Istentől elrendelt időben fog megtörténni. Ezt nehéz kivárni. Ha túlhangsúlyozzuk saját magunknak azt, hogy tetteinknek meg kell jöjjön a várt gyümölcse, ha erre kezdünk várni, hogy mikor látjuk meg lelki befektetéseink eredményét, akkor egyre nehezebb lesz várni és egyre nehezebb lesz jót cselekedni. Ezért ír az apostol, hogy ne az eredményt lessük, hanem a hűségre, a kitartásra összpontosítsunk. Illetve arra, ami indítja ezeket, az Isten irántunk való szeretetére és tetteire. Valahányszor önmagunkra, cselekedeteinkre gondolunk, azok beérésének idejét, az aratást lessük. Ez néha lankadáshoz vezet. Nézzünk inkább újra Istenre, hogy az Ő jóságában gyönyörködve újra ösztönzést érezzünk a jóra, újra hálánk kifejezésének keressük a megfelelő módját. És még abban az örömben is részünk lehet ily módon, hogy váratlanul, meglepetésszerűen fog érni a jó hír, tetteink meghozták az eredményt. Adjon kitartást és hűséget mennyei Atyánk a jó cselekvésére mindnyájunknak.

2011. december 9. – péntek

Pál második levele Timóteushoz 1,12: Tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.

Az első üzenete az igének a mondat első fele, mely hitvallásszerűen hangzik el, és meghatározza az apostol lelki munkáját: tudom, kinek hittem. Nem szükséges, hogy valaki szociológiát végezzen, sőt, még bonyolult közvélemény kutatás elemzésébe sem kell belemerülni ahhoz, hogy megállapítsa, ma a keresztyének hite nagyon széles skálán mozog. Mindenki más féleképpen hisz, másnak képzeli el Isten is. Az is nagyon világos, hogy legtöbb mai keresztyénnek nincs személyes kapcsolata Istennel, a vallás számára bizonyos gyakorlatok elvégzését és egyes bűnök elkerülésének kísérletét jelenti. Pál élete az egyik legjobb példa arra, hogy mi a különbség aközött, amikor valaki úgy szolgál Istennek, hogy

legjobb tudása szerint és legnagyobb buzgósággal teszi mindazt, amiről úgy gondolja és sokan úgy tanítják, hogy az Isten elvárása, és aközött, amikor találkozik valaki Istennek, Neki rendeli alá az életét, mindenben engedelmeskedve a Lélek vezetésének. A tudom, kibem hiszek vallomás annak az embernek ajkáról hangzik el, aki már találkozott Istennel, elfogadta az Ő áldását, és mindenkor Vele akar kapcsolatban maradni, Őt kérdezi, Neki engedelmeskedik, az ÚRnak ad mindenért hálát, Vele él szüntelen. Ki a mi Istenünk?

A Bibliának ezen az oldalán ismét találunk két olyan igeverset, melyeknek üzenete fontos számunkra, de felületesen olvasva ellentmondásosnak tűnnek. Pál apostol azt mondja, illetve írja az ifjú Timóteusnak, néhány sorral feljebb, hogy *őrizd meg a rád bízott kincset*. Itt pedig az olvasható, hogy Istennek van hatalma, hogy a rá bízott kincset megőrizze. Olyan jó az ilyen ígéret olvasni, mert nem lehet gyorsan átsiklani fölöttük, gondolkodásra és kutatásra készítenek. Több ilyen látszólagos ellentmondás gyönyörű üzenete megtanított arra, hogy ne mondjam elhamarkodva, hogy ez nem érthető, hanem keressem az ÚR tanítását, bölcsességét, akaratát, ígéjének szépségét ezekben az ígékben. Legyen ez minden igeolvasónak mai lehetősége, öröme: megkeresni, hogyan kell érteni azt, amikor azt írja az apostol: az ember Timóteus őrizze meg az Istentől kapott kincset, de azt is írja, hogy Istennek van hatalma megőrizni azt. Adjon mennyei Atyánk világosságot, bölcsességet, megértést és gyönyörűséget az Ő kijelentésének megértéséhez, befogadásához.

2011. december 10. – szombat

Ezékiel próféta könyve 37,26: Szövetséget kötök velük, hogy békében éljenek. Örök szövetség lesz az.

Nagyon egyszerű, de ma is nagyon időszerű üzenetet olvasunk ki az igéből: ott van tartós békesség, ahol jelen van Isten. A szövetség Isten jelenlétét garantálja. Isten jelenléte pedig a békességet. A békesség az élet egyik alapfeltétele, ahol tartós a béke, ott lehet szó növekedésről, áldásokról, kibontakozásról. Ezékiel könyvében Isten a két testvérnép, Júda és Izráel megbékéléséről beszél. Mint ismerjük, Izráel, mint királyság rövid ideig, alig három király uralkodásának pár évtizedéig létezett, aztán az ország két részre szakadt, északon Izráel, Júda pedig délen. A két testvér-ország néha szövetségese volt egymásnak, máskor egymás ellen fordultak. Amikor keresték is a békét, nem mindig sikerült. A mennyei Atya pedig nem gyönyörködik abban, amikor gyermekei testvérháborút folytatnak, akár harci eszközökkel, akár csak beszéddel, vagy más eszközökkel. A világban sincs békesség tartósan és igazán Isten nélkül, de a világ ezt nem tudja, vagy nem akarja még szóba sem hozni. Isten gyermekei között sincs azonban néha egyetértés, hanem úgy, ahogy az Újszövetségben olvasunk már erről, néha viszályok, harcok vannak, békétlenség uralkodik. Ne nyújtsuk a szót. Kell a békesség. Sokféleképpen próbáltuk, kisebb-nagyobb sikerrel, rövidebb-hosszabb ideig. Néha elhallgatással, máskor félkész megbocsátással. Istenünk azt ígéri a két testvérnek, Júdának és Izráelnek, hogy Ő köt velük szövetséget, jelen lesz az életükben, ez által pedig megszületik a valódi békesség. Bárkivel is lenne feszült kapcsolatunk a testvérek közül, ezt kérjük ma Istentől: Ő juttassa eszünkbe, hogy milyen szövetséget kötött szent Fia által velünk, és testvéreinkkel is. Ennek alapján Ő jelen van mindnyájunk életében, akik Hozzá tartozunk. Istennek békessége őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.

2011. december 11. – vasárnap

Zsoltárok könyve 31,16: Kezedben van sorsom.

Dávid király életének nehéz szakaszában Istenhez kiált. Amikor ellenségek üldözik, amikor gyalázzák, ellene tanácskoznak, Ő az ÚR segítségével bízik, és megvallja hitét arról, hogy sorsa Isten kezében van. Ez a mondat, hogy sorsom Isten kezében van, így nagyon egyszerűnek és egyértelműnek tűnik, de

amikor ezt szívből fakadó őszinteséggel, az Isten jó voltában, szeretetében való meggyőződéssel, az Ő hatalmában nem kételkedve mondja el Isten embere, akkor ez békességet tud hozni életében, még ilyen mostoha körülmények között is. A kérdés az, hogy amikor ezt a mondatot elmondjuk, mert hívő emberekként bizonyára ehhez a gondolathoz kell érkezzünk minden nehézség idején, akkor hogyan mondjuk ezt. Azt se feledjük, hogy Dávid nem csak most imádkozik Istenhez, amikor eljöttek a nem szeretem napok, hanem mindig az URat kereste, magasztalta. Isten kezében volt sorsa akkor is, amikor apjának nyáját őrizve szembe szállt a ragadozókkal, akkor is, amikor az erős filiszteus ellen indult. Isten kezében volt élete amikor király lett, de akkor is, amikor menekült. Ennek alapján most is segítségül hívja Istent, és Rá bízta életét. Isten kezében van sorsunk, mondjuk mi is sokszor, de úgy, mintha Isten nem a legjobbat akarná nekünk, hanem fájdalmas lemondással vesszük tudomásul, hogy akaratunk, vágyaink nem teljesülnek, néha a szenvedést nem tudjuk elkerülni, és felsóhajtunk, hogy sorsunk az ÚR kezében van, mert az lesz, amit Ő akar, és nem az, amit mi. Ez nem így van ebben a zsoltárban. Nem a saját kívánságával ellenkező Isteni akaratba való belenyugvást fogalmazza meg Dávid, hanem az Őt szerető, Mindenható oltalmának, kegyelmének, gondviselésének szívből való elfogadását és az ezekért való hálát olvassuk ki a zsoltár egészéből. Amikor azt mondom, hogy sorsom Isten kezében van, azt örömmel mondom, azzal a meggyőződéssel, hogy Istené a végső szó, és ez nekem a legjobb. Sőt, azt kérem mindig, hogy legyen meg az Ő akarata, hogy ne essem ki az Ő kezéből, sorsom maradjon az Ő hatalmas, szent kezében. Legyen mindig előttem az ÚR igéje, melyben így mondja övéinek: íme, én markaimba metszettek téged.

2011. december 12. – hétfő

János evangéliuma 10,10: Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.

Első gondolatom az volt, hogy Isten gyermekeinek közösségében nincsenek gazdagok, vagy nagyon ritka az, hogy jómódú emberek tartozzanak egy gyülekezethez. Ha Jézus azt ígérte, hogy az övéi bőségben élnek majd, miért nélkülöznek mégis legtöbben? De rögtön az is ott volt gondolataimban, hogy mit is jelenthet a bőség, Jézus szerint? Ebben a fejezetben Jézus a maga követőit az engedelmes juhokhoz hasonlítja, akik követik a pásztor hangját, a pásztor pedig gondoskodik minden szükségükről. Mit jelent a bőség a juhoknak? Ha mondjuk, mellettük, egy másik domboldalon disznókat tartanak, és azok minden nap megmártózkodhatnak a sárban, és makkot kapnak, az bőség lenne a juhoknak? Bizonyára nem, nekik arra nincs szükségük. Vajon miért hittük el a világnak, hogy mindaz, amire az Istent nem ismerő emberek törekszenek, amit áhítanak, az nekünk is szükséges? Miért gondolom, és gondoljuk mi is néha, hogy az ÚR anyagiakban kellene minket többen részesítsen, így teljesíthetné ezt az ígéretét? A juhok számára a bőség a hús forrást, a jó legelőt jelenti. Nekik erre van szükségük. Isten gyermekeinek a bősége pedig nem jelenthet mást, mint hálás szívvel fogadni mindazt, amit jó adományként mennyei Atyánk ad nekünk, gondviselő szeretetéből. Ahogy az apostol azt írja a fiatal tanítványnak, hogy a teljes Írás, az a kijelentés, ami megvan, ami eljutott eddig Isten népéhez elégséges, hogy tökéletes legyen Isten embere, ugyanúgy mindaz, amit az ÚR nekünk ad, elégséges a bőséges földi élethez. Maga János azzal fejezi be evangéliumát, hogy sok minden van még, amit le lehetett volna írni, de nem jegyezték le mégsem, mert amit leírtak, az elég ahhoz, hogy higgyünk Jézus Krisztusban, és ebben a hitben életünk legyen. Istennek hálát adok, mert a mai napon nem éheztem, sőt, bőségesen volt eledelem, noha kint hideg van, meleg szobában lakhatok, és ki kellett válasszam több ing közül, hogy melyiket vegyem magamra. Pillanatig sem jutott eszembe, hogy jövő héten esetleg lesz olyan nap, amikor nem lesz kenyér az asztalon. És hiszem, hogy mennyei Atyám nem csak a kenyérről, és a földi szükségről gondoskodik, hanem arról is, hogy minden nap legyen alkalmam Vele találkozni, erőt ad, hogy engedelmeskedhessek akaratának. Mellettem van, amikor vigasztalásra van szükségem, vagy amikor tanácsolnia kell engem. Mindezt Fia, Jézus Krisztus érdeméért, és Őáltala. Most már belátom, mennyire tévesen gondolkodtam, amikor a földi gazdagságot összetévesztettem a valódi bővüléssel.

URam Jézus Krisztus, köszönöm, hogy Te eljöttél értem is, köszönöm, hogy Éretted és Általad életet nyertem, és köszönöm, hogy ma megérthettem, mennyire bőségekben élek, azért, mert Hozzád tartozom, és Te vagy a mindenről gondoskodó jó Pásztorom.

2011. december 13. – kedd

Lukács evangéliuma 1,49: Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve.

Mária egyetlen a világtörténelemben, az ő áldását senki más nem kapta és kaphatja meg, ő volt az, aki Isten akarata szerint világra hozta az ember Jézust. Joggal mondhatja, hogy nagy dolgokat cselekedett vele a Mindenható, hiszen természetfeletti módon fogant a kised, angyal által kapta a hírt annak fogantatásáról, valamint a feladatról, ami előtte áll, és egész élete különös volt Máriának, mint Jézus földi anyjának. Mária énekéből két következtetést vonunk le. Az első az, hogy mi is bekapcsolódunk ebbe a magasztalásba. Isten szent Nevét dicsérjük azért, hogy elküldte hozzánk és értünk szent Fiát, aki emberré lett, hogy emberként szenvedje el az ember bűnének büntetését. Magasztaljuk Istenünket, hogy kiválasztotta Máriát, és ugyancsak Isten adta neki azt az alázatos engedelmséget, mellyel Isten minden akaratára igent tudott mondani. Nagy dolgokat cselekedett Isten az emberért, miértünk. A második következtetés pedig az, hogy nem csak Mária kapott egyedi áldást, hanem minden ember. Ahogy ujjenyomatunk egyedi, és sok más biológiai adottságunk is az, ugyanígy Isten minden embernek adott áldást, megbízatást, felelősséget, személyre szabottan. Senki közülünk nem kaphatja Mária áldását, de azt az áldást, azokat a nagy dolgokat, amiket Isten velünk cselekedett, nekünk adott, azokat sem kapja más. Mária hálát ad azért, amire őt kiválasztotta az ÚR, mi is ismerjük fel, mennyi áldást kaptunk Istentől, alázattal tanuljunk meg igent mondani az Ő akaratára, és higgyük el, az, amit Ő kér tőlünk, amivel megbíz minket, az Ő segítségével és áldásával megcselekedhető, mert Ő fog tovább is cselekedni életünkben.

2011. december 14. – szerda

Pál első levele a korintusiakhoz 3,11: Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.

Arról beszél ezekben a versekben Pál apostol, hogy építkezni csak az egyetlen igaz alapra, Jézus Krisztusra lehet, az egyházban, a hitéletben. Szükségünk van a növekedésre, hiszen ez az élet egyik alapvető jellemző vonása, növekedni kell a hitben, az engedelmségben, a buzgóságban, a krisztusi indulatban, és sorolható tovább, hogy mennyi mindenben van szükségünk arra, hogy erősödjünk, Isten akarata szerint lépéseket tegyünk előre. Nem egyformák talentumaink, a növekedési sebesség is egyénenként változó, de közös az alap. Ez a tanítás azt jelentette az első századaiban az egyháznak, hogy nem Pál, vagy az ő munkatársai, Timóteus, Barnabás, mások az alapjai annak, ami a gyülekezetekben történik, annak a növekedésnek, amire szükség van Krisztusra kell épülnie. Ma pedig ugyanezt a tanítást úgy szoktuk megfogalmazni, hogy az egyház és a személyes hitélet ma sem épül emberekre, hanem Krisztusra. Helytelen, ha kálvinisták, lutheránusok vagyunk előbb, mint keresztyének. Első sorban Krisztushoz tartozunk, utána viszont sajnos vannak hitvallási különbözőségek közöttünk. De akkor sem vagyunk Kálvin, Luther, vagy mások követői. Két nagyon gyakorlati következtetést vonok le magamnak az igéből, és kérem Isten Lelkét, hogy ezek a gondolatok helyesen legyenek értelmezve.

Ha Krisztus az egyetlen alap, akkor nem lehet senki más az, ma sem. Elméletben ezzel egyetértünk, gyakorlatban pedig azt állapítja meg egyre több lelkész és nem lelkész a gyülekezetekben, hogy lelkész-központú egyházunkban lelkész-arcú gyülekezetek vannak, ez pedig nem jó. Tényként kezelik már sokan, tapasztalatok alapján, hogy a lelkipásztorra épülnek a gyülekezetek. Ha a vezető szívügyének

tekinti az ifjúságot, lesz abban a gyülekezetben ifjúsági élet. Amikor más gyülekezetbe megy, abban a másikban is hirtelen felfedezik, hogy milyen jó az ifjúsági keresztyén élet, az előző közösségben pedig, egy új lelkész esetleg más beállítottsága következtében eltávolodnak az ifjak az egyháztól, és felpozícióba lépnek a betegekkel és idősekkel való foglalkozás. Nem a lelkipásztorra, nem a gondnokra kell épülni az, ami gyülekezeteinkben történik, hanem Krisztusra. Istenünk adhat tiszta látást ebben, és felelős vezetőket, felelősséget vállaló egyháztagokat.

Krisztusra épül mindaz, ami az egyházban Isten akaratával egyezően növekedik. Akkor ez azt is jelenti, hogy nem lehet úgy építkezni, hogy előbb a szép, színes falakat, modern ablakokat helyezzük el, ezekhez vonzzuk az embereket, majd az alap is helyére kerül valamikor. Sporteseményeket lehet szervezni az egyházban is, kulturális tevékenységek színesíthetik a közösségi életet, kézimunka csoportokban sok hasznos dolgot lehet készíteni rászorulóknak, filmklubokban lehet kikapcsolódni, koncerteken lehet gyönyörködni a harmóniában, de a gyakorlat azt mutatja, hogy azok a közösségek, amelyek ezekre épülnek, ezekkel együtt meg is szűnnek. Ha nem Krisztus az alapja a közösségnek, akkor nincs Isten akarata szerinti növekedés, hiszen az ige azt hirdeti, hogy egyetlen alap létezik, és ez Jézus Krisztus.

2011. december 15. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 6,14: Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

Nincs olyan ige a Bibliában, melyről azt lehetne mondani, hogy ma már nem érvényes. Vannak azonban igék, melyeket nehezen értünk, és nehezen fedezzük fel, hogy miként kell alkalmazni ma azokat. Úgy gondoljuk, hogy ebben a mai igében is olyan kérést, vagy egyenesen utasítást fogalmaz meg Pál apostol, melyet könnyebben, vagy néha körülményesebben, de azért fel lehetett vállalni az akkori keresztyéneknek, ma azonban, ha akarjuk sem tudjuk megcselekedni. Hiszen nem költözhettek el lakatlan szigetre, szoktuk mondani. Lakóhelyünkön is mindenféle ember él mellettünk, munkahelyünkön nem mi szabjuk meg a szabályokat, a mai nehéz időkben nagy dolog, ha valakinek sikerül megőrizni a munkahelyét, nem szabhat feltételeket, mert könnyen meneszti. És nincsenek olyan városok, munkahelyek, ahol ne lennének hitetlenek is. Gyermekeinket sem tudjuk olyan iskolába írni, ahol ne lennének hitetlenekkel együtt, azon egyszerű oknál fogva, hogy ilyen iskola nincs, beleértve az egyházi iskolákat is. Akkor miként lehetne ennek az igének alapján élni, kérdezzük jogosan. Krisztusunk főpapi imája is segítségünkre van, hiszen abban Megváltónk azt mondta, hogy nem kéri a mennyei Atyát, hogy vegyen ki minket ebből a világból, hanem „csak” azt kéri, hogy őrizzen meg a gonosztól.

Nem kell könyvtárnyi kötetet végigböngészni ahhoz, hogy észrevegyük, az apostol itt pontosan fogalmaz, és nem mond ellene a jézusi imának. Nem azt írja Pál, hogy ne is közelítsetek hitetlen emberekhez, hiszen ő egész életében azokhoz közeledett, és igyekezett azokat megnyerni a Krisztusnak. Nincs szó arról, hogy ne lakjunk mellettük, ne járjunk olyan iskolába, ahol nem száz százalék a hitvalló keresztyének száma. Hanem azt írja, hogy az igában ne legyünk együtt velük. Az iga, vagy járom az a szerszám, amit a lovak, ökrök, vontató állatok nyakába akasztanak, s attól húzzák a szekeret. Márpedig aki nem hisz Istenben, annak más irányba áll a rúdja, az nem akarja Isten akarata szerinti irányba húzni a szekeret. Ha mi Istennek engedelmeskedve kívánjuk egyházunk szekerét előre mozdítani, családunk életét, személyes életünket, cselekedeteinket mindenben az Ő vezetése szerint gördítenénk, akkor ebben nem lehetnek igavonó társaink azok, akik nem szeretik az URat. Sokszor tapasztaljuk, milyen nagy nyomorúság az, ha egy közösség vezetői között nincs összhang az ÚRnak való engedelmisségben,

hanem valaki vagy valakik más irányt szeretnének követni. Nincs szó arról az igében, hogy azokat, akik nem jutottak még hitre ne fogadnánk el magunk mellett, sőt, nekik kell hirdessük krisztus szeretetét. Az igavonásban azonban, a terhek hordozásában, a helyes irányba való előre haladásban lelki testvéreinkkel tudunk eredményes szolgálatot végezni. Adjon mennyei atyánk igavonó munkásokat az Ő aratásába.

2011. december 16. – péntek

Zsoltárok könyve 40,18: Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr.

Sokszor találkozunk olyan igékkel, melyek elolvasása után gondolkodnunk kell, hogy kiről vagy kinek szól, miként alkalmazható saját életünkben annak tanítása. Mai igénk nem ilyen, ennek hallatán az emberek nagy többsége sajátjának gondolja a zsoltáros vallomását. Illetve, ha pontosabban fogalmazunk, azt kell mondjuk, hogy a mondat első felét a nagy többség úgy gondolja, hogy a maga imádságaként, Istenhez szálló sóhajaként mondhatja el, a második felénél azonban ez a többség már megkérdőjelezhető. Sokan és sokszor sóhajunk, kiáltunk, néha még panaszkodunk ezekkel, vagy hasonló szavakkal. Nyomorultaknak érezzük magunkat, mert nehéz az élet, mert nem sikerül megvalósítani álmainkat, mert sok a szenvedés, mert tehetetlenek vagyunk, amikor szereteteinknek segíteni szeretnénk, óvni és megőrizni sem tudjuk alkalomadtán őket. Ilyenkor kicsinek, jelentéktelennek érezzük magunkat, nyomorult voltunkra panaszkodunk, de nyomorúságunk úgy igazi, hogy még Isten jelenlétéről sem veszünk tudomást, sőt, sokszor ezzel akarjuk igazolni nagy szenvedésünket, hogy Isten is elhagyott minket. Szegénységünk miatt is nagyon sokan és egyre többen panaszkodunk, de itt is hiányzik az ige második fele, sokkal inkább azt gondoljuk, hogy szegénységünk nem lehet sem Isten akarata, sem az Ő eszköze, hanem annak jele, hogy távol van tőlünk a Mindenható. Ezt látszik megerősíteni sikeres keresztyének élete, vagy az, hogy az újabb vallások szinte mindenikében a jólétet is hirdetik, látjuk is ezt az istentiszteleti helyeik fényűző díszítésén, a résztvevők külsején. Ezekből aztán úgy gondoljuk, hogy csak mi vagyunk szegények, ez pedig Isten segítségének távol maradását igazolja. A zsoltárverset ezért érdemes elolvasni, mert ebben Dávid elpanaszolja ugyan állapotát, de tudja, bizonyoságot tesz arról is, hogy Isten gondol rá, nem feledkezett meg róla, Isten az ő segítése és megmentője. A mondat első része több-kevesebb mértékben érvényes mindnyájunkra, a második részének azonban nincsenek kivételei. Minden keresztyén, minden gyermeke Istennek tudja, hogy Isten gondol rá, sőt, gondot visel életére, akár jobb, akár nehezebb napjai vannak, akár gazdag, akár szegény. Próbáld meg a mai napon, miután őszintén feltárod Isten előtt állapotod, mindazt, ami szívedben van, próbáld felidézni Dávid vallomását: Isten ma is gondol rám. Körülményektől függetlenül hálás lehetsz.

2011. december 17. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 8,7: Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek.

Megszívlelendő tanítás ez az adakozás alapjáról. Gyorsan ellenőrzöm adakozó jókedvem, szokásaimat. Ilyenkor, karácsony előtt sokan kérnek tőlünk, mert legalább ezen az ünnepen felébred az emberek lelkiismerete, akik néha nagyon sokat hajlandók költeni, akár hiábavaló dolgokra is, csak az ünnep kedvéért, vagy azért, hogy ne maradjanak le másoktól, ne csalódjanak azok, akik elvárják tőlük a figyelmességet. Önmegnyugtatóként tehát adakozni is szoktunk, de mielőtt pénztárcánk kinyílna, előbb gondolatban számolni szoktunk. Adakozni? Természetesen igen. De kinek és mennyit? Arról nincs vita, hogy lehetőségeink korlátai sokkal szűkebbek, mint szeretnénk. A mindennapi kenyér árát nem adja ki

senki gyermekei elől, mondjuk egy cég előcsarnokában felállítandó nagyon drága fenyőre. De sok mindenre azért szívesen adunk, ha van rá mód. Gyűjtenek árva és szegény gyermekeknek, időseknek, betegeknek, rászorulóknak. Mindenhova adni kéne, de nem jut. A számolás leggyakrabban így történik: kiindulási pont: mennyi pénzem van. Ebből félre kell tenni a családi kötelező kiadásokra, villanyszámlától szerény ajándékig a gyerekeknek. Aztán jól átgondoljuk, mi az, amit még biztosan ki kell fizetni, s ha marad még ezek után, akkor abból adakozunk.

Pál apostol felszólítja a korintusaikat, hogy legyenek bőkezűek. Eszükbe juttathatná, hogy anyagilag azért mennyivel jobban állnak, mint a jeruzsálemi keresztyének, akik hitben testvéreik, de nem teszi. Beszélhetne a hegyen elhangzott jézusi tanítás alapján arról, hogy Istennek még a verebekre is gondja van, ők sem fognak éhezni, ha adakoznak, de nem ezeket az igazságokat említi most. Írhatná nekik is, amit Timóteusnak, hogy akinek van eledele és ruházata, azzal elégedjen meg. Ezek helyett Pál arról beszél, hogy a korintusi keresztyének bővelkednek. Azaz sok van nekik lelki javakból, hitből, ismeretből, igéből, buzgóságból. Ezeken felül még bőséggel érezhetik az apostolok szeretetét is. És aki ilyen sok lelki ajándék birtokosa, az nem lehet szűkmarkú a földi javakkal sem. Mert Isten szeretete, mely kiárad, betölti az Ő gyermekeinek teljes életét, és megváltoztatja hozzáállásukat nem csak a lelki dolgok iránt, hanem az anyagiakkal való gazdálkodásban is. Ezt meg kell tanuljam, és lehet, hogy sokan meg kell még tanuljunk, hogy amikor adakozásról, földi dolgokkal való sáfárkodásról van szó, akkor is Isten szeretetéből, lelki áldásaiból induljak ki, s ne a pénztárcám vastagsága legyen az adakozó kedvem meghatározója. Fiában önmagát nekünk ajándékozó Istenünk adja, hogy mindnyájan átéljük a bölcs király tanítását, saját életünkben: aki mást felüdít, maga is üdül.

2011. december 18. – advent IV. vasárnapja

Jeremiás próféta könyve 25,6: Ne kövessetek más isteneket, ne tiszteljétek és ne imádjátok őket! Ne bosszantsatok engem kezetek csinálmányaival.

Arról gondolkodtam, vajon gyermekkoromban tettem-e valamit csak azért, hogy bosszantsam szüleimet. Tudtam, hogy ők szeretnek, tudtam, legalábbis nagyjából, hogy mennyit dolgoznak értem, s hogy meglegyen mindenem, amire szükségem van, tudtam, láttam azt is, hogy ez nekik áldozatba kerül, sokszor le kellett mondjanak arról, amire nekik nagyobb szükségük lett volna, hogy megvegyék nekem azt, amire nem volt épp akkora nagy szükség. És mindezek ellenére, mégis, sokszor ezekre nem akartam gondolni, hanem csak további igényeimnek adtam hangot, s ha nekik lehetetlen volt azokat kielégíteni, haragudtam. És olyan is volt, amikor bosszantani akartam őket. Utána sokáig hordoztam szívemben ezeket, sokáig bántódtam és kerestem a lehetőséget a bocsánatkérésre, amikor lehetett a jóvátételre. Vajon miért ilyen gonosz a szív, az ember indulata, hogy képes valamit csak azért tenni, hogy bosszantson valakit.

Józan ember nem bízhat a bálványokban. Maga Jeremiás is kigúnyolja azokat, mondván, hogy az erdőből vágják ki, mesterek faragják, alakítják, aztán van, aki ezekben bíz, micsoda bolondság. Az egy darab fa, kő, ember kezének alkotása. De akár azt is állíthatták némelyek, hogy azok mögött vannak az istenek, ezt is nagyon könnyű volt megcáfolni. Tessék példát mondani, mikor, kit segített meg egy kifaragott szobor. Illés az egész nép előtt szólítja fel Baál papjait, hogy mutassák meg istenük hatalmát, de kiderül, hogy azoknak nincs hatalmuk, mert azok az istenek nem léteznek. Akkor miért fordul mégis Izrael néha az idegen istenek felé? Hiszen a egyetlen, élő isten hatalmát már megtapasztalták, gondviselését évszázadokon keresztül érezték. Lehet, hogy csak daczból, bosszantásul, vagy esetleg a bűnös élet elhomályosította elméjüket és ítélőképességüket? Arra szólítja fel Isten a próféta által népét, hogy legyenek józanok, megfontoltak, ne kövessék azt, ami rajtuk nem segíthet, ne bosszantsák Istenüket. Világosítsa meg az ÚR elménket, hogy meglássuk mindnyájan, mi az, amivel Őt bosszantjuk,

és adjon hozzá erőt, bátorságot, hogy elhagyjuk az ilyen szokásokat, gyakorlatokat, hiábavalóságokat, és egyedül ŐT, a mi Urunkat és Istenünket kövessük, tiszteljük, imádjuk, csak Neki engedelmeskedjünk.

2011. december 19. – hétfő

János első levele 2,1: Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.

Az ige második részéhez mindig abból kell kiindulni, hogy ne vétkezzetek. Aki tudja, hogy milyen nagy ajándék a bűnbocsánat, és azt is tudja, hogy ez mibe került Isten Fiának, az nem akar vétkezni. Ma sajnos, nagyon könnyen veszik az emberek a bűnt, és már nem félnek a meg nem vallott és meg nem bocsátott bűnök büntetésétől, nem is hisznek a büntetésben, ezért nagyon sokszor már csak viccből, vagy gúnyolódva beszél a mai ember a vétekről, büntetésről. Isten gyermeke arra törekszik és ahhoz kér Istentől segítséget, hogy ne vétkezzen. Mégis, amíg földi életünk tart, addig emberek maradunk, akiket érnek különféle hatások, kísértések, akik már tudunk nem vétkezni, de tudunk még vétkezni is. Mi történik, ha egy újjászületett ember vétkezik. Hadd ne foglalkozzunk most azzal a tanítással, hogy aki megtért, az nem követ el több bűnt. Minden elméletet mellőzve saját élettapasztalatunk alapján kérdeznünk kell, mi van, ha mégis elkövetünk bűnt, bűnöket?

János apostol azt juttatja eszünkbe, hogy Jézus Krisztus gyermekei vagyunk, akiket Ő megváltott. Azt ígérte, hogy velünk marad minden nap, a világ végezetéig. Velünk van URunk, amikor Istennek engedelmeskedve Őt is örvendeztetjük, sőt, Ő erősít minket, hogy hűséggel szolgálhassunk. Velünk van a nehézségek idején, a kísértésekben. De akkor is velünk van, amikor elbukunk. Megszomorodik, bánkódik miattunk, de nem hagy el mégsem minket. Figyelmeztet, megdorgál, megtérésre és bűnbánatra hív, de nem akar elveszíteni. Sőt, az Atya előtt pártfogásába vesz, hiszen tudja, milyen esendő az emberi hűségünk és kitartásunk, mert hozzánk hasonló ember volt. Tudja, milyen erős lehet néha a kísértés, noha Ő az egyetlen volt, aki soha nem engedett egyetlen kísértésnek sem. Ezért a mi feladatunk, hogy amikor rádöbbenünk, hogy vétkeztünk, megdöbbenünk, mennyire gyarlók vagyunk, rögtön meneküljünk Pártfogónkhoz, valljuk meg bűneinket, és Őerette kérjük Atyánk újbóli bocsánatát.

2011. december 20. – kedő

Ruth könyve 2,12: Legyen bőséges jutalmad az ÚRtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni.

Nehéz mai szemmel megérteni a bibliai idők embereit, mert életkörülményeink is, de gondolkodásunk, sok mindenhez való viszonyunk és hozzáállásunk is egészen más, mint akkor volt. Próbáljunk mégis kicsit a bibliai Ruth szerint gondolkodni, azok alapján, amit a Szentírás elmond. Móáb földjére egyszer idegen család érkezik. Amikor annyira beszélnek a nyelvet, hogy értekezni tudnak, elmondják, hogy Izráel országából jöttek, kenyeret keresni, mert otthon éhség van az országban. Nem tudjuk, erre mit mondhattak a móábiták, akik befogadták ezt az idegen családot, de feltételezhető, hogy az is elhangzott, milyen istene van annak a népnek, hogy éhezni hagyja őket. Bezzeg, a móábita istenek hatalmasak, hiszen ebben az országban nincs éhség. Aztán Ruth férjhez megy az egyik izraeli fiúhoz, de sajnos, ismét bajok következnek. Meghal a családfő, és meghal a két fiú is, egyedül Naomi marad az életben a zsidók közül, s vele a két móábita menyee. Ismét ott a kérdés, milyen isten lehet az, aki ilyen nagy tragédiát enged meg egy családban. Naomi eldönti, hogy hazamegy, jobb otthon a fekete kenyér, mint máshol a fehér. Ha be is fogadták Moáb földjén, ha ott is élt egy ideig, mégis, haza vágyik. Ha sok nyomorúság érte is, nem feledheti az URat. Ruthnak azonban semmi oka vele tartani. Nem járt soha Izráelben, mit pedig ennek a népnek Istenéről eddig hallott, az legalábbis furcsa. Apósa, anyósa, férje tisztelettel beszélhettek Istenükről, de a tények sok kérdőjelet fogalmazhattak meg benne. Nem tudjuk,

milyen lelki harcokat vívhatott Ruth, saját szívében, nem írja le a Biblia azt sem, hogy mi volt döntéseinek végső oka, csak azt olvassuk, de ez mindennél fontosabb lesz, hogy Ruth az élő Istent keresi, annak oltalmát, kegyelmét. Anyósának azt mondja, mikor az nélküle akar hazaindulni, hogy Istened az én Istenem. Ez az istenkeresés annyira nyilvánvaló lesz, amikor visszaérkeznek Betlehembe, hogy Boáz, a rokon, megállapítja Ruthról, a moábita lányról, hogy oltalmat keresni jött, Izrael Istenének szárnyai oltalmát. Igen komoly kérdést hoz elénk ennek az idegen asszonynak a magatartása: Isten szárnyainak oltalmát keresem-e akkor, amikor nyomorúságok érnek, amikor néha még a környezet is Jób feleségének példája szerint Isten büntetéséről beszél, s arra biztat, hogy helyezkedjünk szembe Istennel? Mindössze harminc évet élt az a lelkipásztor, aki ezt a gondolatot nagyon szép bizonyosságtételben fogalmazta meg, melyet sokan énekelünk szívesen: *Sok baj között Erőd volt és örököd: Szárnyával takarva védett.*

2011. december 21. – szerda

Ámos próféta könyve 3,6: Ha valami baj éri a várost, nem az ÚR hozza-e azt?

Megdöbrent az ige. Szívesen idézzük azt az igét, mely szerint minden jó adomány és tökéletes ajándék Istentől származik. Ennek ellentétét ugyan nem írja le szó szerint az Írás, de mi oda gondoljuk, hogy minden rossz pedig a sától, vagy legalább is a bűn következménye a rossz, vagy végső soron legalább azt gondoljuk, hogy a rossz nem jöhet Istentől. Ő jó és szent, mindig jót akar, szeretete indítja minden cselekedetét. Akkor hogyan lehetséges ez? Nem állítom, hogy ismerem ezekre a kérdésekre a választ, azt sem, hogy az igét teljesen értem. Az Úrtól adott korlátolt bölcsesség szerint, és másoktól is sokat tanulva néhány kísérletet tehetek, hogy mégis megértsem, mit is mond itt az ige, miért is az ÚR hozza a bajt a városra.

Nincs Isten akaratán kívül az, ami akarat ellenére van, mondta egyszer valaki. Azaz a rossz sem történhet meg, az a rossz, melyet nem Isten akar, hanem a gonosz, ha Isten nem engedi. Amennyiben pedig Ő megengedi, akár úgy is lehetne mondani, hogy az ÚR hozta a bajt, hiszen hatalma lett volna, mégsem akadályozta meg azt. Természetesen nem feledjük, hogy a rossz határát is Isten szabja meg, annak legyőzésére az erőt ugyancsak Ő adja, és a rosszat is felhasználja akaratának megvalósulására, gyermekeinek üdvösségére. Lehet ez a rossz néha figyelmeztetés, máskor büntetés a földön, hogy elkerüljük a büntetést az örökkévalóságban.

A kórházban a fájdalmat az orvosok okozzák. Ők műtenek, szükség esetén megbetegedett és fertőző testrészeket is el kell távolítsanak. Szinte minden kisgyermek haragszik az ápolónőkre, mert ők szurkálják tűvel a gyermekeket, az pedig nagyon fájdalmas. A felnőtten azonban tudják, hogy ha elmarad az injekció, vagy a műtét, akár halálos is lehet egy különben kezelhető baj. Ezért az orvos, az ápoló nem ellenség, hanem segítő, noha fájdalmat okozva segít néha.

Hitvallásunkban valljuk, hogy Isten a mi gondviselőnk. Isten gondviseléséről pedig azt mondjuk a káténk szerint, hogy abba beletartozik az aszály, terméketlen esztendő, betegség, szegénység is. Nem csakhogy Isten adja ezeket, hanem ezek az Ő gondviselésének eszközei, melyekért mi hálával tartozunk. Ha hitvalló keresztyének vagyunk, akkor ezeket a bibliai kijelentés alapján megfogalmazott igazságokat is hisszük.

Ámos próféta azt hirdeti ezzel az igével kapcsolatosan, hogy mielőtt az ÚR bármilyen veszedelmet hozna, prófétái által azt mindig előre bejelenti. Nem ígér a Biblia Isten gyermekének minden veszedelemtől mentes életet, hanem azokra inkább felkészít, hogy tudjunk mindent Isten kezéből elfogadni, az Ő erejével kitartani, a próbák alatt megerősödni. A jót elveszjük Isten kezéből, és a rosszat is Tőle fogadjuk el, sőt, hozzáteszük, mindenért áldott legyen az Ő Neve.

2011. december 22. – csütörtök

**Márk evangéliuma 8,29: Jézus tovább kérdezte őket: „Hát ti kinek mondotok engem?”
Péter így válaszolt neki: „Te vagy a Krisztus.”**

A kérdés ma is elhangzik, talán senki nem térhet ki előle, egyszer, esetleg többször is válaszolni kell erre. A kérdés komolysága azonban ma gyakran hiányzik. Úgy tevődik fel a kérdés, mai formájában, hogy hívó vagy, hiszel Istenben? Azonban ez nem létkérdés, nem az örökkévalóságra néz, hanem csak annyit jelent, hogy bizonyos vallásos eseményeken veszel részt, esetleg az erkölcsi kérdésekben befolyásolja hozzáállásodat az, hogy vallásos vagy. És csak amolyan kisebb, mellékes kérdés, hogy kicsoda Jézus Krisztus, hiszen az úgynevezett vallásos emberek legnagyobb része nem kíván semmilyen kapcsolatot Isten Fiával, ők csak egy kis oltalomra vágnak, néha lelki vigaszra, egyáltalán hinni kell valamiben, mondják. Amikor viszont maga Jézus kérdezi tanítványaitól, hogy kinek tartják őt, akkor az más volt. Mert a kérdés elől nem lehetett kitérni, nem lehetett mellébeszélni, és Jézus előtt nem lehetett másként, csak őszintén válaszolni. Ez a válasz azonban nem egy elméleti látásmód meghatározása, hanem életet meghatározó döntés eredménye kell legyen. Jól érzékelték ezt a farizeusok, akiktől azt kérdezte az ÚR, hogy honnan volt a János keresztsége. Ők ugyanis magukban tanakodva elismerték, hogy amennyiben Istentől származónak mondják János keresztségét, követniük kellett volna azt. Itt is világos, ha Jézus a Krisztus, akkor semmilyen más magatartás nem következhet ebből a vallomásból, mint a teljes alávetése életünknek, az Isten Fiának követése, Neki való engedelmesség, az Ő dicsőítése. Márpedig erre nem voltak hajlandók az akkori vezetők sem, és a nép nagy része sem. És a tanítványok? Ők is egy nagyszerű tanítót látnak csak, vagy az Isten Krisztusát?

Ezekben a napokban különös hangsúlya van ennek a kérdésnek, ugyanis Jézus születésnapját a világ nagy része Jézus nélkül ünnepli. Talán a világ lakosságának nagy része karácsonykor ünnepel, de sokan nem Jézust. Azok pedig, akik tudják, kinek az ünnepe karácsony, közülük is sokan a kisjézuska szintjén maradnak. Az angyal hozza a karácsonyfát hitből ki kell nőni a gyermekkor vége előtt, a kisjézuska hit is csak a piciknek való, hiszi legtöbb karácsonyt ünneplő ember. Ki született Betlehemben? Ki az, akiről beszél a Biblia, és annak alapján az egyház? A szent Isten adja nekünk az egyszerű pásztorok hitét, akik a jászolban fekvő kisgyermekben is meglátták azt, akiről Isten követeinek éneke, örömmüzenete szólt, hódoltak Neki és megtelt szívük örömmel. Legyen sok szívben öröm karácsonykor, az a valódi, tartós, egy egész életet megváltoztató és végig kísérő öröm, mely a Krisztust látja és vallja karácsonykor.

2011. december 23. – péntek

Zsoltárok könyve 145,10: Magasztal, URam, minden teremtményed, és híveid áldanak téged.

Istent áldják hívei, fiai, kegyeltjei, szentjei, ezek a kifejezések találhatóak egyes bibliafordításokban. És elgondolkoztat, hogy mindezeket rám, porszemnyi senkire is mondja az Írás. Magasztalom Istent, mert abban a kiváltságban részesítetted, hogy miután elküldte Fiát, Aki megfizette minden tartozásomat, engem isten fiának nevez, aki Hozzá tartozom, szentnek hív, aki Neki szentelem életem, kegyeltjének szólít, akire kiárasztja irgalmát, hívének tart, aki hűséggel ragaszkodom Hozzá és követem Őt. Magasztalásommal abba a nagy és kiváltságos közösségbe kapcsolódok bele, mely Isten gyülekezetének neveztetik, elhívottak és kiválasztottak közösségének. Együtt dicsérjük az URat minden teremtménnyel, hiszen a zsoltárokból olvashatunk arról is, hogy a természet, a nap és hold, a csillagok, a nappal és éjszaka, az élő világ mind Isten dicsőíti. Az ember pedig nem csak létével magasztalja Istent, hanem tudatosan is, ismerve az előbb felsorolt kiváltságokat, melyekben mennyei Atyánk részesített minket.

A karácsony előtti utolsó órákban már minden az ünnepre néz. Sok mindent készítettünk, s nem a terített asztal, vagy a fa alatti ajándékokra gondolunk, hanem arra, hogy készülünk az úrvacsorai közösségre, az ünnepi istentiszteletre, ahol énekelni fogjuk az ismert és kedvelt énekeket, készülünk szívből hálát adni Isten legnagyobb ajándékáért, az értünk született Fiáért. Azért imádkozunk, hogy az ünnepen is legyen ez a legfontosabb, Isten magasztalása, de addig is, minden nap áldjuk az ÚR Nevét. Legyen a karácsony előtti napon is szívből jövő dicsőítés mennyei Atyánk felé, ez által lelkileg leszünk felkészülve az igazi ünneplésre. Áldjad én lelkem az URat.

2011. december 24 – szombat, Karácsonyest

Pál levele Tituszhoz 2,11: Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Eljött a karácsony, Isten Fiának születése napja. Már nagyon sokat hallottuk, hogy mennyi hiábavalóságot cselekszenek ilyenkor az emberek, mennyi mindent ünnepelnek, csak Jézusról ne kelljen emlékezzenek, mennyi fölösleges áldozatra hajlandók, csak az önfeláldozásról ne essen szó Isten felé. Valahogy ez is olyan, mint amikor a tanár szidja a hiányzó diákokat, vagy a legjobb tanulók találkozóján a tanulni nem akarókat marasztalják el. Hadd higgyük, hogy akik az utóbbi napok rohanását, készülését nem akarják az ünnepen csupán alvással, pihenéssel, esetleg eszem-iszommal kompenzálni, hanem a mai napon is Isten ígéjére vágnak, azok már nem kisjézuskát ünnepelnek, nem ajándékozásban látják az ünnep lényegét és terhét is egyben, hanem tudják, tudjuk, Isten az Ő Fiát ajándékozta értünk és nekünk, ezért van karácsony. Az apostollal együtt valljuk, hogy Isten eljött emberként a földre, azért, hogy kegyelmezen nekünk, bűneinktől megszabadítva üdvösségre juttasson. Minden embernek üdvösségéért jött Jézus a földre, ami azt jelenti, hogy noha magam nagyon méltatlannak érzem, és tudom, mennyire nagy a bűnöm, mennyire mélyre zuhantam lelkiekben, Ő még érettem is született, üdvözítő kegyelmét nekem is kínálja, születésének napján eszembe juttatja, miért jött alá a földre, és mit tett értem. Kicsit olyan ez, mint amikor kőműves jó barátja megígérte szüleimnek, hogy szabad idejében eljön majd, hogy kis nyári konyhát építsen a ház mellé, és nem tudták, mikor lesz szabd ideje, de bíztak benne, hogy amit ígért, megteszi. Aztán egyszer megérkezett a jó barát, egy nyári késő estén. Aznap már nem kezdték el a munkát, mégis azt mondták, hogy akkor kezdődött a pár napos építkezés, hiszen ott volt a mester, aki azért jött, hogy teljesítse ígéretét. Jézus Krisztus azért jött, hogy üdvözítsen, beteljesítve Isten prófétái által hirdetett szavát. A mi üdvösségünk öröktől fogva dőlt el Istennél, de a megvalósítása a betlehemi jászolban kezdődött. Nem érdemeltük meg, fizetni sem tudunk érte, ezért kegyelem, de annyit tehetünk, hogy imádságban, éneken, dicsőítésben magasztaljuk Istenünket, Jézus Krisztust karácsony ajándékáért. Hálát adunk, hogy értünk is megjelent ez a kegyelem, és imádkozunk azért is, hogy sokan ismerjék meg a karácsony lényegét, nagy ajándékát, az üdvösség lehetőségét, az Üdvözítő születésével. Akár az ének szavaival is imádkozhatunk: *Bárha nem is tudja, Téged vár minden. Titkon epedőknek jelenjél meg nyilván, találj meg mindenkit, ki élni kíván! Találj meg mindenkit, aki elveszett, s vigye dicsőségre hatalmas kezed.*

2011. december 25. – vasárnap, Karácsony

Lukács evangéliuma 2,17: Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak.

Az egyszerű pásztorok hirdették Jézus Krisztus születését, akkor azt nekünk is hirdetni kell, talán ez lenne az ige egyszerű, érthető, személyes üzenete felénk. A pásztorok írástudatlan emberek voltak, semmilyen képzésben nem részesültek, hanem a maguk egyszerű nyelvén, talán csak néhány szóban, de annál nagyobb meggyőződéssel és örömmel mondták el mindenkinek, hogy mit láttak, és mit hallottak a gyermekről, aki született. Mi sem kell tehát arra hivatkozzunk, hogy nem vagyunk alkalmasok, nem

részesültünk teológiai képzésben, nem ismerjük a retorika szabályait, nem tudjuk megfelelően jól, és minél igényesebb szinten megfogalmazni az üzenetet. Nem is arra van szükség, hanem csak annyira, hogy ami a szívünkben van, arról örömmel számoljunk be bárkinek, aki hajlandó minket meghallgatni. És szeretnénk egy kis felkiáltójelet tenni ide, hogy arról kell beszámoljunk, ami a szívünkben van. Mert bármi másról beszélni nem érdemes, amúgy is tele van a mai információs dömpingben élő világunk mindenféle üzenettel. És senki nem figyel már arra, ami nem szívből származik, ami mögött nincs ott a személyes tapasztalat, az életre szóló meggyőződés. Mondhatja valaki nem csak a szokásos és unott üzenetet, hogy szeretet ünnepe, ajándékozás ideje, békesség lehetősége, pihenés, találkozás alkalma, hanem hirdetheti az igazságot is, hogy megszületett az Isten Fia, ha nem szívből jön az üzenet, nem hiteles, és nem lesz eredménye. Ezért van mindnyájunknak feladatunk. Nem mintha a ma emberének nem lehetne meghallani az evangéliumot, hiszen erre számtalan lehetőség adott ma, hanem azért, mert a hiteles evangéliumot hiteles emberek hirdetik. És lehet, hogy egy csodálatosan megszerkesztett üzenet, mely nagyon szép dallamokkal háttérben, szebbnél szebb képeket sorakoztatva fel, és a világ legnagyobb mondásait sorolva meghat, még könnyet is csal szemünk sarkába, de igazi, tartós, értékes hatása mégse nincs. Ha viszont egyszerű ember elmondja szomszédjának, hogy karácsonykor megszületett Jézus, ő az én Megváltóm, és tudom, hogy halálom után Vele leszek örökké, de ezt úgy mondja, hogy érzik hangjából, sugárzik az egyszerű szavakon keresztül is a hit, a belső meggyőződés, akkor annak lehet meggyőző ereje mások számára. Lehet, hogy ennyi a feladatunk, és ez mégis a legcsodálatosabb Istendicsőítés lehet ezen az ünnepen: elmondani saját szavainkkal, amit Jézus Krisztus jelent nekünk, amit értünk tett, nekünk hozott. Legyen áldott karácsonyi ünnepünk.

2011. december 26. – hétfő, karácsony

Márk evangéliuma 9,36-37: Kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: „Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be.”

Pillanatra próbáljuk magunkat a kisgyermek helyébe gondolni. Ott játszodozhatott a többi gyermekkel, miközben a szülők egy tanítót hallatnak. Közben a futkosásokból is kisebb szüneteket kell tartani, ilyenkor talán valamelyik szülő ölébe húzódozott, és próbált valamit felfogni abból, ami a felnőtteknek olyan fontos, hogy íme, sokan eljöttek, hogy azt hallgathassák. Egyszer csak a tanító, a Mester, ahogy többen szólították Őt odamegy, és kézen fogja. Ösztönösen szüleire tekint, s látja azok szeméből a beleegyezést, nincs semmi baj, mehet a számára idegen Jézussal. Csak pár lépést tesznek, egy kicsit középre, ahonnan legtöbbször láthatják, s ekkor Jézus átöleli. S valamit mond ismét a felnőtteknek, arról, hogy az olyan gyermekeket, mint ő, fogadják be. Nem biztos, hogy érti, mit is jelent ez, ki kit is kell befogadjon és hova, meg miért, de annyit tud: engem átölelt Jézus. Sokat szeretnénk még erről a gyermekről tudni, de ismét nincs benne az Írásban, ami azt jelenti, hogy üdvösségünkhöz nem szükséges ismerni a további részleteket. Lehet, hogy hazamenve elment a híre, lehet, hogy nem. Talán később hallotta, hogy Jézust keresztre feszítették, lehet, hogy évekkel később egyik gyülekezet tagja lett, de erről nincs feljegyzés. Erről a gyermekről, akinek a nevét sem tudjuk, csak annyit jegyez fel a Biblia, hogy őt Jézus egyszer átölelte. A költő tizenkilenc századdal később éli át ugyanezt, és írja le versében: *csöndesen, és váratlanul, átölelt az Isten.* És még egy századdal később, ma átélhetjük mi. Mert karácsony is azt üzeni, hogy Isten elküldte szent Fiát, hogy Benne magához ölelhesse a Tőle eltávolodott, de Fiában Hozzá visszatérő embert. Ismereteim szerint a világ legnagyobb Krisztus szobra is egy hívást fejez ki, mert széttárt karokkal áll a szobor, mintegy idézve Jézus hívását: *jöjjetek énhozzám mindnyájan,* a hívásra válaszolókat pedig lelki értelemben átöleli Isten Fia, hiszen Ő mondta, hogy aki hozzá jön, azt Ő nem küldi el, hanem magához fogadja. Kellemes, boldog és még sok jó kívánság mellett karácsonyra, legyen szabad ezt kérni, ezért imádkozni: érezd meg Isten gyöngéd, szeretetteljes ölelését.

2011. december 27. – kedd

Zakariás próféta könyve 2,15: A többi nép is csatlakozik majd az ÚRhoz azon a napon, és az ő népévé lesznek.

Sokszor kérdeztem magam is, kérdezik sokan, miért egyetlen népet választott Isten az Ószövetség idején, miért vetette el az összes többit. A Biblia olvasása során találunk választ kérdéseinkre, és nem az emberi gondolatok, előítéletek, feltételezések fognak megvilágosítani. Isten célja az írások szerint az volt, hogy egy népet kiválassz, majd ennek a népnek élete és szolgálata révén a többi népet is magához vonzza, vagy ha emberi oldalról közelítjük ezt a kérdést, a választott nép Istenhez vezeti a többi nemzetet. Tudjuk, nem így történt, nem csak az lett, hogy a többi nép nem ismerte meg a szeretet Istenét Izráeltól, hanem még a választottak is elszakadtak az Úrtól. Ezért ami a szövetséget illeti, Isten egy újat kötött, mégpedig szent Fia által, a kiválasztással kapcsolatosan pedig ezen új szövetség által minden nép közül választja a szövetségeseit, Ő maga cselekszik annak érdekében, hogy a népek közül sokan csatlakozzanak Hozzá. Mert az Ő célja az, hogy egy pásztor legyen és egy akol, hogy minden nép felismerje, nincs más Isten, csak az ÚR. Nem akarja Isten a bűnös halálát, de nem csak a zsidó emberek közül, hanem minden nép közül szeretné megmenteni az embereket. Nem csak egy népet szeretett, hanem a világot szerette, és adta érte Fiát. A Biblia utolsó könyvének prófécijája szerint Krisztus vérével vásárolta meg a szenteket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből. Amikor ezen népek Istenhez csatlakoznak, akkor az Ő népévé lesznek, így már nem egy nemzet, egy nép tartozik csak az ÚRhoz, hanem minden nép közül verbuválódott nagy sokaság. Karácsonynak ez is üzenete, URunk minden népért fizette meg a megváltást, így azok, akik Őt ünnepeltük, tudjuk, hogy a többi népek testvéreink, a mi Atyánk gyermekei ők is, velünk együtt lesznek Isten Országában. Akkor teljesedik be az a prófécia is, mely szerint nép népre kardot többé nem emel. Akikhez eljött karácsonykor Isten fia, és befogadták Őt, azokat felhatalmazta, hogy Isten gyermekei legyenek, egymásnak pedig testvérei, így közöttük, azaz közöttünk, keresztyének között Isten Országáa már elkezdődött, mert minden nép közül csatlakoztunk az ÚRhoz. Segítsen Istenünk, hogy más népek felé való krisztusi magatartásunk által egyre többeket megnyerjünk Krisztusnak.

2011. december 28. – szerda

Pál második levele a korintusiakhoz 3,17: Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Időnként kérdés, mi is az üzenete egy igének, vagy egy ünnepnek. Karácsony volt, és Jézus születéséről beszéltünk, mint ahogyan minden évben. Sok ismétlődő gondolatot lehetett hallani mindenütt. Úgy hiszem, nagyon fontos, hogy mennyire érint engem egy üzenet, mennyire van köze saját életemhez. Amikor a régi rendszerben kötelező volt meghallgatni elég gyakran a párt és annak vezetőiről szóló dicséretet, unottan, kényszerből hallgattuk. Amikor viszont valakinek a nagyszüleit méltatják, kitartásukért, szolgálatukért, mindenki sokkal szívesebben hallgatja. Mi közöm Jézushoz, aki nagyon rég született? Ha Ő életem Ura, akinek szeretetéből élek, s akit szeretek, nem unhatom a Róla szóló üzenetet, akkor sem, ha az ismétlődik. Mi újat lehet mondani a mai igénkről? Talán semmit. Viszont mindjárt más lesz az ige jelentősége, ha mindaz, amit tudunk, hallottunk erről az ígéről, elméletből tapasztalattá lesz. Amikor már nem arra törekszünk, hogy még újabbat mondjunk, még érdekesebben adjuk elő, hanem csendes alázattal, de biztos meggyőződéssel valljuk, hogy ez igaz, mert saját életünkben is így tapasztaljuk. Igen, elemezni lehet azt, hogy mi is a szabadság, mennyi mindent mondtak és gondoltak már róla az emberek. Azt is szükséges megérteni, hogy a világ és az élet Teremtője szerint mi az igazi szabadság, és hogyan lehet arra eljutni. Akár össze is hasonlíthatjuk az Istent nem ismerő emberek gondolatait és életgyakorlatát a szabadság szempontjából az Isten gyermekeinek életével, készíthetünk tanulmányokat és fogalmazhatunk meg elméleteket. Azonban az

igazi nyereség az, ha valaki megtapasztalja a szabadságot. Minden kötöttségtől, kényszertől. Miután könnyelműen kijelentjük, hogy tudjuk, mit jelent a szabadság, és mi is szabadok vagyunk, kezdünk el komolyabban gondolkodni azon, hogy gondolataink mennyire helytállóak, illetve mennyi mindennek akarunk, vagy kényszerülünk alávetni magunkat. Környezetünknek akarunk megfelelni, mások, vagy önmagunk elvárásának. Szokásaink és bevett gyakorlataink vannak, melyeket állítólag bármikor megváltoztathatunk, de ha egyszer megpróbáljuk, rádöbbenünk, hogy mégsem ilyen egyszerű. A bűn hatalmáról pedig aligha kell szólni. Pál apostol azt írja, állítja, hogy van szabad élet. Akkor, ha Isten Lelke tesz szabaddá. Ne folytassuk most az elméletet, hogy miként, kit, mikor, hogyan, hanem adjunk igazat a Bibliának, kérjük Isten Lelkének világosságát, hogy igazán felismerjük helyzetünket, és imádkozzunk, hogy a Lélek tegyen minket is szabaddá. Hiszen, egy másik levélben azt írja Pál, hogy mi szabadságra vagyunk elhívva. Isten Lelkének jelenléte és munkája adja meg nekünk az igazi szabadság megtapasztalását.

2011. december 29. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 49,6: A pogányok világosságává teszlek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

Isten célja a föld végső határáig eljuttatni a szabadítást. Mivel Izráel ezt nem érte el, sőt, nem is akarta, ezért Isten Fiát küldte el, hogy a világosság, a szabadítás mindenkihez eljusson. Karácsonykor önmagunknál is tetten értük a zsidókhöz hasonló magatartást, sokat panaszkodtunk azokra, akik még ilyenkor sem jönnek templomba, akiknek az ünnep csak világi szórakozás, és nem Istennel való közösség. Világért sem mondtuk volna ki, önmagunknak is nehezen ismertük el, de nagy siránkozásunk büszkeség is volt önmagunk felé, mert mi mások vagyunk, mi tudjuk, kinek az ünnepe karácsony, mi helyesen ünnepelünk. Siránkoztunk a sok hiábavaló dolog miatt, amit az emberek tesznek, de nem úgy tekintettünk rájuk, hogy mi is ilyenek voltunk, és őket is kihozhatja Isten a sötétségből. Márpedig Isten célja az, hogy eljusson mindenkihez az evangélium, az igazi világosság. Abban a tudatban munkálkodhatunk, hogy Istenünk az Ő Fiát meg akarja ismertetni minden néppel. Ezzel a lelkülettel tekinthetünk azokra, akik ma még nem a Krisztuséi, hogy az Úrnak célja van velük is. Ez a reménység határozza meg viszonyulásunkat más nemzet gyermekeihez, és főleg azokhoz, akik ahhoz a néphez, sereghez nem tartoznak még, melyet az igaz hit kapcsol össze. Sőt, imádkozni és dolgozni szükséges nem csak magunkért és szeretteinkért, nem csak a gyülekezetért és a hívőkért, hanem imádkoznunk kell, és cselekedni azért, hogy Atyánk akarata megvalósuljon. Ha pedig Őelőtte kedves, minket is használjon, tegyen alkalmassá, hogy hirdessük az igazi világosság eljövételét minden embernek.

2011. december 30. – péntek

Hageus próféta könyve 1,13: Én veletek vagyok! - így szól az ÚR.

A fontos üzenetet általában röviden is meg lehet fogalmazni. Számtalan embernek jelentett már sorsdöntő fordulatot életében ennek az igének, vagy az ige ezen üzenetének más bibliai helyeken is leírt tartalma. Az újszövetségben az apostol hozzáteszi, ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Hageus próféta idején, a babiloni fogságból való hazatérés után azért kellett a próféta ezekkel a szavakkal bátorítsa Isten népét, mert a nép egy része félt, vagy bármi okból nem akart nekifogni a templom helyreállításához. Okot mindig lehet találni, ha nincs jóakarát. Kevés a munkás, kevés a szakember, nincs elég pénz az anyagokra, fenyegetnek a szomszédos népek, még nem szilárdult meg a közösség, sok dolga van mindenkinek, és tetszés szerint folytatható a kifogások sora, melyeket sokszor saját életünkben is ismerünk. Ezek a kifogások azonban sokaknál nem merültek fel, amikor saját házaikat állították helyre, amikor önmagukért munkálkodtak. Ilyen példát tapasztaltam napjainkban,

hogy amikor a gyülekezetért kellett valamilyen feladatot elvállalni, nagyon beteg, erőtlén volt valaki, pár nappal később pedig huszonéveseket megszégyenítő lendülettel fáradozott naphosszat egyik párt érdekében, választások előtt. Az elsőre nem indította a szíve, a másodikra indította a nyereség vágya. Izráelt is buzdítani kell, mert úgy látszik, sok embert nem indítja a szíve arra, hogy újjáépítsék a templomot. Isten üzen, nem mondja el hosszasan panaszát sem, érveit sem, hanem egyszerű, érthető, rövid, de mindent meghatározó üzenetet küld népének: veletek vagyok. Ha Isten velünk, nem állhat többé egyetlen érv sem a tétlenség mellett, nincs fenyegetés, melytől tartani kellene, nincs többé lehetetlen. Szinte sorra lehetne venni minden embert, és végigkérdezni őket, miért nem fogtak még neki a templom építésének. És ha ezer féle okot sorolnának az emberek, mindenikre ezt az egyetlen feleletet lehetne adni: velünk az Isten.

Közeledik az év vége, készülnek a számadások minden szinten. Lelki számadások is készülnek, milyen volt az eltelt év, volt-e épülés, győztes lelki harcok, és volt-e lelki veszteség, kudarc, bánat. Az első után ki lehet mondani mindig, velünk volt az Isten, az utóbbiak esetében pedig szinte ugyancsak kivétel nélkül mondható el, hogy megfedekezünk Isten jelenlétéért, nem vettük igénybe vezetését, tanácsát, segítségét, áldását. Ezért hangzik el ma a hála és a bűnbánat együtt. Ha pedig bármit is tudunk már abból, aminek történni kell a jövő évben, legyenek vizsgák, események, netán előre beütemezett műtét, vagy bármi más, de lehetnek és bizonyára lesznek események, harcok, próbák, melyeket nem sejtünk még, ez az ige elkísérhet mindig minket, mennyei Atyánk mondja, hiszem, hogy minden gyermekének, minden helyzetben: veletek vagyok. Köszönöm URam, hogy ma is itt voltál.

2011. december 31. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 1,3-4: Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban.

Az év vége a hálaadás ideje, nagyon sok mindent kell mindnyájunknak megköszönni, Isten szeretete, gondviselése kísérte életünket az év minden napján. Hívó ember még a próbákért is hálát ad, az azokban tapasztalt segítségért is külön. Azonban azt is elismerhetjük, hogy a hála és köszönet mellett, emberekként minden év végén kicsit az elmúlásra is gondolunk, veszteségeinket, kudarcainkat is felidézzük. Van, akinek gyászolni kellett az elmúlt évben, van, aki nyomorúságot élt át. Voltak kisebb-nagyobb veszteségeink, nem csak anyagi téren, hanem néha emberekkel való kapcsolatainkban is. Különbözünk lelki felépítésünk szerint, van, aki hamarabb, mások sokkal nehezebben csüggednek, de úgy hiszem, kivétel nélkül mindenki rászorult ebben az évben is vigasztalásra. Isten vigasztaló szeretetére. Boldog az olyan ember, aki meghallotta nyomorúságaiban is Isten Szavát, aki figyelni tudott a nehézségek közepette is az ÚR vigasztaló Lelkére. Boldog, aki minden zokogását a mennyei szerető Atyának tudta elsírni, és az Ő gyöngéd szeretetét tudta elfogadni. Pál azt írja, hogy Isten megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, nem csak a nagyobbakban, nem csak azokban, melyekről nem tehetünk, hanem minden nyomorúságban Ő áll mellettünk vigaszával. Valóban ebből következő feladatunk és felelősségünk, hogy mi is vigasztaljuk testvéreinket Istentől származó lelki vigasszal, most, év végén azonban keresetlen szavakkal, egyszerűen és nagyon őszintén azt köszönjük meg, hogy Isten megvigasztalt minket. És abban is bízunk, hogy a még mindig jelen levő, vagy az elkövetkező nyomorúságokra is Neki van vigasza. Mint fáradt gyermek, ki anyja ölébe hajtja fejét, ahol teljes biztonság van, ahol minden kérdés eltörlődik, és marad a kiáradó szeretet ölelése, úgy jöjjünk ma Atyánkhoz. Nyomorúságokból, nehézségekből, kudarcok után. Köszönjük szent Atyánk, hogy minden nap vigasztalt minket Szavad, jelenléded és áldásod. Ma este is Hozzád menekülünk, a jövőben is vigasztalat kérjük. Áldott legyen örökké a mi Atyánk, és URunk Jézus Krisztus, minden vigasztalásért.

